

Nr. 47.
25.
nóvbr.

Auglýsing

um

gjörðarsamning milli Hans Hátignar Danmerkur konungs og Hans Hátignar Noregs konungs.

Hin danska og hin norska stjórn hafa 8. október 1908 gjört með sjer svofeldan samning um skuldbundna gjörð og fulgilt hann i Kaupmannahöfn 6. mars 1909:

Hans Hátign Danmerkur konungur og Hans Hátign Noregs konungur, sem óska í því skyni að hagnýta frumreglur þær, er látnar eru í ljósi í 37.—40. gr. í sáttmála þeim um friðsamlega jöfnun á deilumálum ríkja á milli, sem gjörður er í Haag 18. október 1907 að koma sjer saman um að gjöra skuldbindandi gjörðarsamning, hafa skipað umboðsmenn:

Hans Hátign Danmerkur konungur:

Herra greifa *Frederik Christoffer Otto Raben-Levetzau*, kammerherra Hans Hátignar og utanríkisráðgjafa, og

Hans Hátign Noregs konungur:

Herra *Georg Francis Hagerup*, Dr. juris & philos., sjerstaklegan sendiherra Hans Hátignar og umboðinn stjórnarherra í Kaupmannahöfn, og er þeir hafa látið uppi hvor við annan umboðsskjöl sín, sem reyndust góð og gild, hafa þeir komið sjer saman um greinar þær, er hjer fara á eftir:

1. grein.

Hinir hátignu samningsaðilar skuldbinda sig til að skjóta til úrskurðar með gjörð deilumálum þeim, sem kynnu að rísa upp á milli þeirra, og ekki hefur orðið á samkomulagi um fyrir beina milligöngu erendreka þeirra, að svo miklu leyti sem þau varða ekki sjálfstæði og heilleik landanna hvors um sig.

2. grein.

Deilumál þau, sem þannig eru þess eðlis, að þeim á að skjóta til gjörðardóms, skulu leidd til lykta af hinum fasta gjörðardómstóli í Haag, sem settur er á stofn með sáttmálanum frá 29. júlí 1899, nema hinir hátignu samningsaðilar tali sig saman um og verði ásáttir um að skjóta deilumálinu til einhvers annars dómstóls eða til sjerstaklegra tilnefndra gjörðardómanda.

Nr. 47. Auglýsing 25. nóvember um gjörðarsamning milli Hans Hátignar Danmerkur konungs og Hans Hátignar Noregs konungs.

Bekendtgørelse

Nr. 47.
25.
Novbr.

om

en mellem Hans Majestæt Kongen af Danmark og Hans Majestæt Kongen af Norge afsluttet Konvention om Voldgift.

Under 8. Oktober 1908 er der mellem den danske og den norske Regering bleven afsluttet og under den 6. Marts 1909 i København bleven ratificeret følgende Konvention om obligatorisk Voldgift:

Hans Majestæt Kongen af Danmark og Hans Majestæt Kongen af Norge,

som i det Øjemed at bringe de Grundsætninger til Anvendelse, der udtales i Artiklerne 37—40 af den i Haag den 18. Oktober 1907 afsluttede Konvention angaaende internationale Stridigheders Bilæggelse ad fredelig Vej, ønske at indlede Forhandlinger om Afslutning af en obligatorisk Voldgiftskonvention, have til Deres Befuldmægtigede udnævnt:

Hans Majestæt Kongen af Danmark:

Herr *Greve Frederik Christopher Otto Raben-Levetzau*, Hans Majestæts Kammerherre og Udenrigsminister, og

Hans Majestæt Kongen af Norge:

Herr *George Francis Hagerup*, Dr. jur. & philos., Hans Majestæts overordentlige Gesandt og befuldmægtigede Minister i København:

hvilke, efter at have meddelt hverandre deres Fuldmagter, der befandtes i god og behørig Form, ere komne overens om følgende Artikler:

Artikel 1.

De høje kontraherende Parter forpligte sig til at henvise til Afgørelse ved Voldgift de Tvistigheder, som maatte opstaa mellem dem, og som ikke have kunnet løses ved direkte diplomatiske Underhandlinger, for saa vidt de ikke berøre de respektive Landes Uafhængighed og Integritet.

Artikel 2.

De Stridigheder, der saaledes ere af den Art, at de skulle henvises til Voldgift, skulle afgøres af den ved Konventionen af 29. Juli 1899 oprettede permanente Voldgiftsdomstol i Haag, medmindre de høje kontraherende Parter ved særlig Aftale blive enig om at henvise Stridighederne til en anden Domstol eller til særlig udsete Voldgiftsmænd.

Nr. 47. Bekendtgørelse af 25. November om en mellem Hans Majestæt Kongen af Danmark og Hans Majestæt Kongen af Norge afsluttet Konvention om Voldgift.

Nr. 47.
25.
nóvbr.

3. grein.

Hinir hátignu samningsaðilar skuldbinda sig til þess að heimta ekki fyrir sakir 1. greinar, deilumál undanskilin skuldbindandi gjörð, þegar um er að ræða skilning eða framkvæmd einhvers samnings, sem þeir hafa gjört með sjer, hverrar tegundar sem hann kann að vera.

4. grein.

Hinir hátignu samningsaðilar hafa komið sjer saman um, að sje ekki svo, að ágreiningurinn sje um skilning eða framkvæmd samnings milli beggja ríkjanna, skuli 1. grein ekki eiga við deilumál, sem kynnu að rísa upp milli þegns annarshvors máls-partanna og hins samningsríkisins, ef að dómstólarnir samkvæmt lögum þess ríkis eru bærir um að leggja dóm á ágreiningsefnið.

5. grein.

Þessi samningur á einnig við, þegar svo er, að ágreiningur sá, sem upp hefur risið, á rót sína að rekja til atvika, sem hafa gjörst áður en samningurinn var samþykktur.

6. grein.

Þegar nota á gjörð, skulu hinir hátignu samningsaðilar, hafi ekki ákvæði í aðra átt verið samþykkt, í öllu, sem snertir tilnefning gjörðardómendanna og málf lutninginn fyrir gjörðardóminum, hegða sjer eftir fyrirmælunum í sáttmálanum frá 18. október 1907 um friðsamlega miðlun deilumála ríkja á milli.

7. grein.

Ef að hinir hátignu samningsaðilar, þegar gjörð á að viðhafa, koma sjer ekki saman um efni samþykta þeirrar, sem ræðir um í 52. grein í áðurnefndum sáttmála frá 18. október 1907, og ef þeir ákveða ekki aðra aðferð til þess að koma því í veg, skal hinn fasti dómstóll í Haag hafa umboð til þess að ákvarða samþykktina samkvæmt 53. og 54. gr. í sama sáttmála.

8. grein.

Ef að tilefni virðist til þess, á í gjörðardóminum að vera ákvæði um frest þann, sem ekki megi vera liðinn, áður en honum sje fullnægt.

9. grein.

Samningur þessi er í gildi í tíu ár, að telja frá þeim degi, er ritað er undir hann, og skal hann framlengdur um sama árabíl, sje honum ekki sagt upp af hálfu annarshvors samningsaðilanna að minsta kosti tveimur árum áður en tíuárabilið er útrunnið.

10. grein.

Samning þennan skal fullgilda svo fljótt sem verða má, og skal skift á um fullgildingarnar í Kaupmannahöfn.

Þessu til staðfestu hafa umboðsmennirnir skrifað nöfn sín undir samning þennan, og sett á hann innsigli sín.

Gjört í Kaupmannahöfn í tveimur frumritum 8. október 1908.

Raben-Levetzau.
(L. S.)

F. Hagerup.
(L. S.)

Artikel 3.

De høje kontraherende Parter forpligtede sig til ikke paa Grund af Artikel 1 at forlange Tvistigheder undtagne fra obligatorisk Voldgift, naar Spørgsmaalet er om Fortolkning eller Anvendelse af nogen mellem dem indgaaet Overenskomst af hvilken som helst Slags.

Nr. 47.
25.
Novbr.

Artikel 4.

De høje kontraherende Parter ere enige om, at medmindre Tvistigheden angaar Fortolkningen eller Anvendelsen af en Overenskomst mellem de to Stater, skal Artikel 1 ikke være anvendelig paa Tvistigheder, der maatte opstaa mellem en Under- saat af en af Parterne og den anden kontraherende Stat, naar Domstolene, ifølge denne Stats Lovgivning, ere kompetente til at paadømme Stridsspørgsmaalet.

Artikel 5.

Denne Overenskomst skal ogsaa anvendes i det Tilfælde, at en opstaaet Tvist har sin Grund i faktiske Forhold, som ere opstaaede før Overenskomstens Afslutning.

Artikel 6.

Naar Voldgift skal anvendes, skulle de høje kontraherende Parter, naar ikke andre Bestemmelser træffes, i alt hvad angaar Udnævnelse af Voldgiftsmændene og Voldgiftsproceduren rette sig efter Forskrifterne i Konventionen af 18. Oktober 1907 om internationale Stridigheders Bilæggelse ad fredelig Vej.

Artikel 7.

Hvis de høje kontraherende Parter, naar Voldgift skal anvendes, ikke blive enige om Indholdet af det Compromissum, der omhandles i forannævnte Konvention af 18. Oktober 1907 Artikel 52, og hvis de ikke bestemme en anden Fremgangsmaade for dets Istandbringelse, skal den faste Domstol i Haag være bemyndiget til at fastsætte *Compromissum'et* overensstemmende med Artiklerne 53 og 54 i samme Konvention.

Artikel 8.

Voldgiftskendelsen skal, naar der findes Anledning dertil, indeholde Bestemmelse om Tiden. indenfor hvilken, den skal bringes til Udførelse.

Artikel 9.

Denne Overenskomst gælder i ti Aar, regnede fra Undertegnelsens Dato, og forlænges for et lignende Tidsrum, saafremt den ikke opsiges fra nogen af Siderne mindst to Aar før Tiaarsperiodens Udløb.

Artikel 10.

Denne Konvention skal ratificeres, saa snart ske kan, og Ratifikationerne skulle udveksles i København.

Til Bekræftelse have de respektive Befuldmægtigede undertegnet nærværende Konvention og forsynet den med deres Segl.

Udfærdiget i Kjøbenhavn, i to Eksemplarer, den 8. Oktober 1908.

Raben-Levetzau.
(L. S.)

F. Hagerup.
(L. S.)

Nr. 47.
25.
nóvbr.

Samtímis var ritað undir gjörðabók, er svo hljóðaði:

Um leið og vjer undirritaðir umboðsmenn höfum ritað undir samning þann milli Danmerkur og Noregs, sem gjörður hefur verið í dag um að leggja deilumál í gjörð, höfum við komið okkur saman um það, sem hjer fer á eftir:

Hvor málsaðili sker sjálfur úr, hvort deilumál það, sem upp hefur risið, varðar sjálfstæði landsins eða heilleik þess, og fyrir því er þess eðlis, að það er í þeim flokki mála, sem samkvæmt samningnum eru undanskilin skuldbindandi gjörð.

Þessu til staðfestu hafa umboðsmennirnir samið þessa gjörðabók, og á hún að hafa sama gildi og áhrif, eins og þó ákvæði hennar hefðu verið sett í sjálfan samninginn.

Gjört í Kaupmannahöfn í tveimur frumritum 8. október 1908.

Raben-Levetzau.
(L. S.)

F. Hagerup.
(L. S.)

Þetta gjörist hjermeð að gefnu tilefni öllum kunnugt.

Í stjórnarráði Íslands, 25. nóvember 1912.

H. Hafstein.

Eggert Briem.

Samtidig undertegnedes en Protokol af følgende Indhold:

Nr. 47.

Ved Undertegnelsen af den mellem Danmark og Norge idag afsluttede Konvention, om Tvistigheders Henvisning til Afgørelse ved Voldgift ere de undertegnede Befuldmægtigede komne overens om Følgende:

25.
Novbr.

Enhver Part afgør selv Spørgsmaalet om, hvorvidt den Tvistighed, der er opstaaet berører Landets Uafhængighed eller Integritet og følgelig er af den Beskaffenhed, at den er indbefattet blandt de Tvistigheder, som ifølge Konventionens Artikel 1 ere undtagne fra obligatorisk Voldgift.

Til Bekræftelse heraf have de Befuldmægtigede affattet denne Protokol, der skal have samme Kraft og Virkning, som om dens Bestemmelser vare optagne i selve Konventionen.

Udfærdiget i Kjøbenhavn, i to Eksemplarer, den 8. Oktober 1908.

Raben-Levetzau.

(L. S.)

F. Hagerup.

(L. S.)

Hvilket paa dertil givne Foranledning bringes til offentlig Kundskab.

Islands Ministerium, den 25. November 1912.

H. Hafstein.

Eggert Briem.